

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

15 decembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Țurcan Anatolie și Plămădeală Ghenadie,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Mazur Svetlana în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 iunie 2021, în cauza penală în privința inculpatului

Leșcu Maxim xxx, născut la xxx, originar și domiciliat în xxx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 18.12.2020 – 28.01.2021;

Instanța de apel: 11.03.2021 – 29.06.2021;

Instanța de recurs: 07.10.2021 – 15.12.2021.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 28 ianuarie 2021, pe baza probelor administrate la faza de urmărire penală, în procedura prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală, Leșcu Maxim a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.187 alin.(2) lit. e), f) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art.70 alin.(3¹) Cod penal coroborat cu prevederile art.364¹ pct.(8) Cod procedură penală, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani 1 lună 12 zile, fără amendă, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În baza art.84 alin.(4) Cod penal, la pedeapsa stabilită prin prezenta sentință, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, s-a adăugat pedeapsa stabilită și neexecutată prin sentința judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 21 decembrie 2020, în baza art.287 alin.(2) lit. b), art.152 alin.(2) lit. e) Cod penal, lui Leșcu Maxim i-a fost stabilită pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, fără amendă, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

A fost dispusă încasarea de la Leșcu Maxim în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare în mărime de 640 lei.

A fost dispusă încasarea din contul inculpatului Leșcu Maxim în beneficiul lui Sosnovschi Natalia, suma de 400 lei, cu titlul de prejudiciul material și suma de 5 000 lei, cu titlul de prejudiciul moral cauzat prin infracțiune, în rest pretențiile au fost respinse, ca neîntemeiate.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat că Leșcu Maxim, la data

de 24.11.2020, aproximativ la ora 21:45, urmărind scopul sustragerii deschise a bunurilor altei persoane, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările și dorind în mod conștient survenirea lor, acționând cu intenție directă îndreptată spre atingerea scopului stabilit în timp ce se afla la intersecția str. Teodor Malai cu str. Crinilor, mun. Chișinău, prin aplicarea violenței nepericuloase asupra cet. Sosnovschi Natalia manifestată prin acțiuni de bruscare, în mod deschis, a sustras de la aceasta, 1 geantă pentru dame, la preț de 100 euro, echivalentul la 2 066,52 lei, în care se afla telefonul mobil de model Xiaomi Mi 8, cu nr. IMEI xxx, la preț de 350 dolari SUA, echivalentul la 6 033 lei, un portmoneu din piele, la preț de 1 000 lei, în care se aflau bani în sumă de 400 lei și 2 cârduri bancare „FinComBank”, ambele pe numele victimei, după care cu bunurile sustrate s-a deplasat într-o direcție necunoscută, astfel, cauzându-i victimei dureri fizice și un prejudiciu material considerabil în sumă totală de 9 499,52 lei.

Acțiunile inculpatului Leșcu Maxim, au fost încadrate în baza art.187 alin.(2) lit. e), f) Cod penal, jaf, adică, sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul Mazur Svetlana în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea acesteia în latura penală, în partea stabilirii pedepsei, cu adoptarea unei noi soluții prin care lui Leșcu Maxim să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă, non privativă de libertate - cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

În motivarea apelului a invocat dezacordul cu modalitatea de individualizare a pedepsei penale înfăptuită de către prima instanță, pe care o consideră prea aspră, ținând cont de faptul că inculpatul a recunoscut vina, s-a căit sincer de cele comise, a înaintat cerere de examinare a cauzei penale în baza art.364¹ Cod de procedură penală.

Instanța de judecată nu a apreciat dacă scopul pedepsei aplicate poate fi atins și fără executarea pedepsei cu închisoare. O condiție prevăzută expres în alin.(1) art.90 Cod penal, constituie concluzia instanței, că dacă nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului. Aici, instanța de judecată nu a ținut cont de condițiile expres prevăzute în lege la compartimentul individualizării pedepsei, nu a acordat deplină eficiență prevederilor art.art.7, 61, 75, 90 Cod penal, greșit a ajuns la concluzia că corectarea și reeducarea inculpatului poate avea loc numai prin izolarea inculpatului de societate, considerând că acesta urmează să execute real pedeapsa închisorii stabilite, or, corectarea inculpatului este posibilă fără privarea acestuia de libertate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 iunie 2021, a fost respins apelul declarat, ca nefondat, cu menținerea sentinței atacate, fără modificări.

4.1. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a reținut că, judecarea cauzei în instanța de fond a avut loc pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în corespundere cu prevederile art.364¹ Cod de procedură penală, probele fiind apreciate corect prin prisma art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, prima instanță corect concluzionând asupra vinovăției inculpatului de săvârșirea infracțiunii imputate.

În această ordine de idei, instanța de apel a menționat că, analizând materialele cauzei, în raport cu normele relevante la caz, instanța de apel a constatat că, instanța de fond a îndeplinit strict cerințele dispozițiilor art.364¹ alin.(1) Cod de procedură penală, opțiunea primei instanțe privind judecarea cauzei potrivit procedurii enunțate, n-a fost

viciată, în cadrul urmăririi penale n-au fost încălcate normele imperative din Codul de procedură penală, astfel, instanța de apel a ajuns la concluzia că, nu poate fi reținută o altă situație de fapt decât cea reținută de către prima instanță.

Instanța de apel a considerat nefondate motivele invocate de către partea apărării cu referire la dezacordul cu individualizarea pedepsei penale, reținând că prima instanță la stabilirea pedepsei a ținut cont de prevederile art.7, 61, 75 Cod penal, de caracterul și gradul de pericol social al infracțiunii săvârșite, de persoana inculpatului, care a acceptat probele administrate în cadrul urmăririi penale, de circumstanțele cauzei care atenuază sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, cât și de faptul că prin sentința Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani din 21.12.2020, în baza art. 287 alin.(2) lit. b), art.152 alin.(2) lit. e) Cod penal, inculpatului Leșcu Maxim prin prisma art.84 alin. (1) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani, iar potrivit art.90 Cod penal, pedeapsa fiind suspendată condiționat pentru perioada de probațiune de 3 ani (f.d.168-178), însă, nu și-a făcut concluziile de rigoare, săvârșind din nou o infracțiune gravă, nu permite aplicarea prevederilor art.90 Cod penal, după cum solicit apărarea, astfel, instanța de fond corect i-a stabilit acestuia conform art.84 alin.(4) Cod penal, pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, fără amendă, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Instanța de apel a menționat, că temei legal pentru aplicarea pedepsei mai blânde decât cea prevăzută de lege - nu se constată, considerând că pedeapsa stabilită va fi echitabilă faptei infracționale comise, corespunde normelor legale și va atinge scopul de corectare și reeducare a inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, or toate circumstanțele cauzei au fost luate în considerație de către prima instanță la stabilirea pedepsei, ținând cont de prevederilor art.70 alin.(3¹) Cod penal coroborat cu prevederile art.364¹ pct.(8) Cod procedură penală, inculpatul beneficiind de reducerea cu o treime a limitei de pedeapsă cu închisoare prevăzute de sancțiunea normei penale în baza căreia a fost condamnat.

Instanța de apel a apreciat că, modalitatea de executare aleasă de prima instanță este în acord cu principiul proporționalității, având în vedere fapta comisă, urmările produse, personalitatea inculpatului și situația familială a acestuia.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Mazur Svetlana în numele inculpatului, prin care, invocă prevederile art.427 alin.(1) pct. 12) Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei instanței de apel, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatului Leșcu Maxim să-i fie stabilită o pedeapsă mai blândă, neprivativă de libertate, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

În dezvoltarea argumentelor recursului, apărarea susține că pedeapsa stabilită de către instanța de apel inculpatului este prea aspră, or, instanța de apel la stabilirea pedepsei nu a ținut cont de faptul că inculpatul a recunoscut vina, s-a căit de cele săvârșite, a înaintat cerere de examinare a cauzei în procedura prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală.

La stabilirea pedepsei instanța trebuia să țină cont de scopul legii penale, care urmărește restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni și ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de

viață ale acestuia.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Potrivit art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în textul normei vizate.

Potrivit dispoziției art.432 alin.(2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Colegiul penal menționează că potrivit practicii judiciare constante, erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică, dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Lecturând conținutul recursului, Colegiul penal reține că de către avocatul inculpatului a fost indicat în calitate de temei pentru recurs prevederile art.427 alin.(1) pct. 12) Cod de procedură penală.

Însă, din conținutul argumentelor expuse, Colegiul penal atestă că partea apărării apreciază ca fiind prea aspră pedeapsa aplicată de instanța de apel, invocând de fapt că instanța eronat a stabilit circumstanțele cauzei care individualizează pedeapsa aplicată, solicitându-se aplicarea prevederilor art.90 Cod penal, prin urmare această poziție se circumscrie temeiului de casare prevăzut de art.427 alin.(1) pct. 10) Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Analizând decizia instanței de apel prin prisma argumentelor invocate de recurent, Colegiul penal menționează, că potrivit art.75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a acestuia.

La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele atenuante și agravante, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul penal reține că, persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancțiunii articolului respectiv.

Potrivit art.90 alin. (1) Cod penal, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai de cât în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune.

Astfel, lexemul „poate”, oferă posibilitatea și nu obligația instanței de judecată de a aplica prevederile acestei norme.

Respectiv, doar instanța de judecată este în măsură să înfăptuiască acțiunea de

individualizare a pedepsei pentru infractorul care a săvârșit o infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Totodată, instanța de recurs reamintește, că categoriile pedepselor aplicate persoanelor fizice sunt expuse în Codul penal într-o anumită consecutivitate: de la cea mai blândă - amendă, până la cea mai aspră - detențiune pe viață.

În conformitate cu criteriile generale de individualizare a pedepsei, o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative, prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Analizând temeinicia solicitării apărării privind necesitatea aplicării în privința inculpatului a unei pedepse mai blânde decât cea prevăzută de lege, Colegiul penal menționează, că aceasta nu poate fi reținută, deoarece sub aspectul individualizării pedepsei penale, soluția instanței de apel, este întemeiată și legală.

Astfel, instanța de apel corect a reținut că inculpatul a comis infracțiunea prevăzută la art.187 alin.(2) lit. e), f) Cod penal, care potrivit art.16 Cod penal, face parte din categoria infracțiunilor grave, fiind comisă cu intenție, prin urmare instanța de fond cât și instanța de apel au motivat iraționalitatea aplicării prevederilor art.90 Cod penal, în speță inculpatul beneficiind deja de suspendarea parțială a executării pedepsei cu închisoare.

În aceste circumstanțe, Colegiul penal conchide că prima instanță, stabilind noile limite a pedepsei, conform art.70 alin.(3¹) Cod penal, coroborat cu prevederile art.364¹ pct.(8) Cod procedură penală, prin aplicarea prevederilor art.84 alin.(4) Cod penal, și anume prin cumulare parțială, corect a stabilit pedeapsa definitivă sub formă 5 de închisoare, fără amendă.

În opinia Colegiului penal instanțele inferioare corect și legal au stabilit pedeapsa inculpatului, precum și modalitatea de executare a acesteia, motivându-și în mod temeinic soluția în acest sens, iar argumentele recurentului cu privire la aplicarea art.90 Cod penal sunt declarative, deoarece nu conțin o motivare a solicitărilor cu referire la circumstanțe concrete ale cauzei.

Prin urmare, Colegiul penal atestă că alegațiile recurentului cu privire la comiterea erorii de drept, individualizarea contrară prevederilor legale a pedepsei stabilite inculpatului, sunt vădit neîntemeiate, întrucât însăși recurentul nu a identificat și nu a expus în recurs care anume prevederi legale au fost încălcate de către prima instanță și instanța de apel la individualizarea pedepsei.

Colegiul penal reiterează că la stabilirea măsurii și modului de executare a pedepsei, atât prima instanță cât și instanța de apel au ținut cont de prevederile art.7, 16, 75-78, 84 Cod penal, soluțiile fiind motivate corespunzător circumstanțelor cauzei, corect concluzionând că scopul pedepsei poate fi atins doar cu executarea reală a pedepsei cu închisoare stabilite lui Leșcu Maxim, aceasta fiind proporțională și echitabilă faptei intenționale comise de către inculpat.

Suplimentar, analizând textul deciziei atacate în coraport cu motivele invocate de recurentă, Colegiul penal atestă că, instanța de apel s-a expus argumentat și motivat, bazându-și just soluția din decizie, iar instanța de recurs ordinar, în virtutea corectitudinii acestei motivări, pentru a evita repetări inutile, o acceptă și o însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct.37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art.6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își

motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct.61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că, instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția.

În consecință, raportând situația reținută în cauză la prevederile art.432 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța de recurs nu constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea hotărârii atacate, și, prin urmare, se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În corespundere cu art.432 alin.(1), (2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Mazur Svetlana în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 iunie 2021, în cauza penală în privința lui *Leșcu Maxim xxx*, deoarece este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 16 februarie 2022.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Țurcan Anatolie

Plămădeală Ghenadie